

Variacions sobre la sardana

Hi ha sardanes a la plaça. I la festa és més festa. Té un altre color. El jovent riu. Els vells, endiumenjats, tenen la cara alegre. La Coblà s'ha convertit en un trampolí d'harmonia. Es formen les anelles. Són molts els que dansen, conscient, i fidels al ritme. Altres, contemplen el bell espectacle —color, rialles, amiatat, mirades— de les mans enllaçades. L'aire s'emporta, garbellat, el símbol.

Entre la remor de les converses vaporoses, àgils, inspirades en l'esperança o en la nostàlgia, hi cap la meditació. Un arriba a pensar que una ballada de sardanes és un full de contemplació perfecte. Es bonic, l'espectacle, als ulls. Però... per què impressiona una sardana? Certament que no és per la seva forma rodona i colorida; ni pel seu ritme acompassat, ara abrandat com una cascata de festa, ara tornat íntim com un secret dit a cau d'orella. El valor de la sardana radica en el misteri que inclou.

Es un símbol. Indefinible, però símbol. En cada sardana s'hi endevina l'esperit de germanor que presideix el nostre poble. Catalunya s'ha definit a través de la sardana. Aquest és el crit silenciós de la nostra dansa: tots, responsables i commoguts, sabem fer l'ofrena del nostre gra de sorra per fer de la nostra terra una llar on tots ens hi sentim germans. agombolats per la rica varietat del nostre paisatge harmònic i lligats pels sentiments d'honradesa, de treball i de generositat que constitueixen la nostra fesomia.

La sardana és una aguda expressió de l'ànima catalana.

Acaba d'arribar la Coblà. Uns infants la segueixen, admirant els instruments. Es miren plens de curiositat amb un estrany brill als ulls. Els músics s'asseuen a les seves cadires en l'entarmat engalanat amb banderetes i canyes verdes. Els infants endevinen que la festa comença a descloure les seves fulles de meravella.

La tenora ha llançat a l'aire el seu primer assaig. I tot ha esdevingut un remolí de joia. Les veus s'han fet més altes i més cristallines